

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:38	7:52	8:30
6:54	7:54	8:32
6:45	7:55	8:33
6:52	7:52	8:26
7:23	8:28	8:56
6:39	8:07	8:23

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

יוזמות ברוכות

רבים הם היוזמות הברוכות לימישישיהארוכיםשלעונתהקיץ אותה התחלנו זה עתה, במסגרות שונות, הן לאברכים בכללים מיוחדים לימים אלו, הן לבעלי בתים שבמשך השבוע טרודים על המחיה ועל הכלכלה ובימים כאלה מתארגנים לשיעורי תורה, והן לילדים ונערים המשתחררים בשעה מוקדמת מבית תלמודם וספרם, ועדיין היום גדול.

השבוע התודענו לאחד מהיוזמות המעניינות והחשובות הללו, כשבמספר שכונות בעיר ב"ב, מתקיימות ישיבות מתמידים מיוחדות במינון לילדי השכונה, בשעה הסמוכה לזמן הדלקת נרות שבת, שבהם מתאספים הילדים בבית הכנסת, ושומעים שיעור על הלכות שבת בצורה נעימה, או אומרים שיר השירים בנעימה, או קוראים ביחד ובהטעמה את קריאת שנים מקרא ואחד תרגום.

אין ספק, כי הדבר הינו מבורך ביותר, כאשר הילדים היקרים במקום להוציא את השעמום שאוחז בהם בימי שישי הארוכים הללו על דברים לא רצויים, מתאספים ולומדים הלכות שבת או עוסקים בצורה אחרת בדברי תורה וקדושה.

אמנם הדבר זקק משאבים לא מבוטלים, אך כנראה שישנם נדיבי לב המבינים את גודל השיבות הענין, וככל שירבו כן, כן ייטב.

קדושים תהיו

לרבי יצחק קארו, דודו ומגדלו של מרן ה"בית יוסף", מפרש את הכתוב בפסוק לאחר מכן "את שבתותי תשמורו", שהדבר נאמר בסמיכות לציווי "קדושים תהיו", לומר שעל אף שהצטוונו לקדש את עצמנו ולאכול ולשתות רק לצורך קיום הגוף ולא לשם תענוגות ותאוות, עם כל זה ביום השבת יש להרבות במאכל ומשתה יותר משאר ימות החול, לעונג השבת.

וההסבר לכך פשוט מאוד, שכן כל מטרת מניעת האכילה היתרה, נועדה כדי שהאדם לא ישקע בתאוות העולם הזה, וישכח מתכליתו וייעודו, בהיותו מעם סגולה, עם קדוש לה' אלוקינו. אך אכילת השבת, כאשר אדם אכן אוכל לכבוד השבת וכדי לענגה, אין זה אכילה של עולם הזה, אלא מעין עולם הבא היא.

ומשמעות נוספת יש לסמיכות האזהרה על שמירת השבת לציווי "קדושים תהיו", שכן במצוות השבת, לימדו אותנו חכמינו ז"ל, כי יש בה מצוה מיוחדת להוסיף מהקודש אל החול, ולפרוש ממלאכות מבעוד יום בעוד הדבר היה נראה כמותר מעיקר הדין. והנה לנו הדרך הפשוטה והראויה לקדש את עצמינו במותר לנו, שאף בזמן שעוד ברור לנו שהוא יום שישי ועדיין לא באה השבת לעולם, אף על פי כן ישמור האדם שמירה יתירה על השבת, ויקדש את עצמו במותר לו, ויפרוש ממלאכה מבעוד יום.

קדושה זו אכן מתאימה וראויה ל"כל עדת בני ישראל".

של הציווי "קדושים תהיו"? מבארים לנו רבותינו הראשונים כמלאכים, כי מצוה זו משמעותה שעל האדם לפרוש ולהתקדש גם בדברים המותרים לו מעיקר הדין, ולא יהיה שקוע במנעמי העולם בדרך היתר, אלא יקדש את עצמו במותר לו.

עד כמה? מהו השיעור לפרישות זו?

הבה נצא לדלות פנינים יקרים מתורתו של רבי יונתן אייבשיץ, שהיה דורש ומבאר, מה טעם נאמרה אזהרה זו "אל כל עדת בני ישראל", וכפי שדרשו חז"ל שפרשה זו נאמרה בהקלה? למה בדיוק ציווי זה נאמר בצורה זו לכל עדת בני ישראל כשכולם התאספו יחד?

כיון שהאמת היא, שהפרישות המוחלטת אינה הדרך הראויה לעם ה'. הנה לנו מה שמביא ויסיפון בן גוריון, כי בימי בית שני היו קבוצת אנשים, והם היו שוכנים ביערות ומתבודדים התבודדות מוחלטת, כל מאכלם היה מפירות היער, והיו נזירים ופרושים מכל ענייני העולם. אבל חכמי התורה, שהיו מכונים "פרושים", לא נחה דעתם בהם כלל, ואכן בסופו של דבר, אותה קבוצת אנשים התיוונו וירדו מדרך היהדות לגמרי.

ללמדנו בא, כי גם כשאדם מוסיף קדושה על קדושתו, עדיין צריך הוא להיות יחד עם "כל עדת בני ישראל", פרישות כזו שאינה מתאימה ל"כל עדת בני ישראל", איננה בגדר השלימות. ומכאן אנחנו באים לשבת קודש.

הנה, בספר "תולדות יצחק"

הקריאה המהדהדת השבוע הזה בפני כל יהודי ויהודי, היא הצו האלוקי לעם הנבחר: "קדושים תהיו".

אמירה זו נאמרה באופן מיוחד לכל יהודי ויהודי באשר הוא, וכמפורש בתורה "דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו".

וכבר היה אומר הרבי רבי חנוך הענין הכהן מאלכסנדר, תלמידם וחברם וממשיך דרכם בקודש של השרף מקוצק ושל החידושי הרי"ם מגור זכותם יגן עלינו, שלא מצינו בשום מקום בתורה שיהיה כתוב "דבר אל כל עדת בני ישראל", אלא רק בפרשה זו, מפני שאילו היה נאמר כאן "דבר אל ראשי המטות", היו פשוטי העם אומרים לעצמם: 'מה לנו ולקדושה השייכת רק לראשי העדה, לאנשים גדולים, לבעלי נשמות גבוהות, נשמות קדושות? אבל התורה אמרה כאן "דבר אל כל עדת בני ישראל", בלי יוצא מן הכלל, היינו שכל אחד מבני ישראל יכול להיות קדוש, וזאת מפני שהקדוש ברוך הוא מעיד: "כי קדוש אני" - משל לאב עשיר שאמר לבנו: 'אין לך מה לדאוג, יש לי בשבילך די כסף לכל צרכיך'. אף הקדוש ברוך הוא אומר לכל יהודי ויהודי, יכול אתה להיות קדוש, אין לך מה לדאוג, יש לי די והותר קדושה עבור כל אחד מבני ישראל, לו רק ירצה לקיים את הדברים ולהצטרף אל הקדושה.

ומהו הדרך אל הקדושה, אליה כל יהודי יכול להגיע? מה פשרו

לשון חכמים

אם תשיב משבת רגלך עשות הפציה ביום קדשי וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מקבד וכבדתו מעשות דרכיה ממצוא הפציה ודבר דבר.

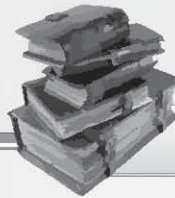
ת"ר 'אם תשיב משבת רגלך' לא יטייל אדם בתוך כרך בשבת על מנת שתחשך וירחיץ בבית המרחץ מיד, 'עשות הפצך ביום קדשי' מכאן אסור לאדם לצאת בתוך שדהו לידע מה היא צריכה בשבת וכו', 'וקראת לשבת עונג' זו שבת בראשית, 'ולקדוש ה' מכובד' זה יום הכפורים, 'וכבדתו' זה יום טוב, 'מעשות דרכיך' זה חולו של מועד, 'ממצוא הפצך' מכאן אסור לאדם לתבוע צרכיו בשבת וכו', 'ודבר דבר' אימיה דר' שמעון בר יוחאי כד הות משתעיא מותר מילין בשבתא הוה אמר לה שבתא היא והות שתקא

אמר לה שבת היא, שאסור לומר בהדיא לאב ואם שעושים איסור, רק מן הצד, והם בעצמם יבינו, ועל כן אמר לה שהיא שבת והיא בעצמה תזכור שאסור להרבות בדיבור

פירוש מהרז"ו

משמע שאין כל כך לדבר בשבת כמו בחול

תוספות שבת קיג, ב

פניני הלכה

שאלה: האם מן הראוי שכל בני הבית ישמעו את ברכת הדלקת הנרות בשעה שהאשה מברכת ומדליקה?

תשובה: מעיקר הדין אין בכך כל צורך, אך יש בכך הידור.

נימוקי ההלכה: הדלקת הנרות היא חובת כל בית ובית, והיא מתקיימת על ידי שאחד מבני הבית מדליק עבור כולם, והכלל בכל המצוות שמוי שעושה את המצוה הוא מברך את הברכה ואין האחרים צריכים לברך כלל, אף שגם הם מקיימים את המצוה, לפיכך חובת ברכת הדלקת הנרות מוטלת רק על האשה המדליקה את הנרות, ואין צורך ששאר בני הבית ישמעו את הברכה, אף שגם הם מקיימים את המצוה בכך שהנרות דולקים.

אך יש שהידרו לשמוע את הברכה, לפי שברכה זו כוללת בתוכה גם ברכה על כל מצות עונג שבת, שאין עליה ברכה בפני עצמה, אף שהיא מצוה גמורה, ולכמה דעות הוא מצוה מן התורה.

מקורות: תורת שבת סימן רסג ס"ק ז.

אמרת השבת

בהגדה של פסח אמרנו "אילו נתן לנו את השבת ולא קרבנו לפני הר סיני דיינו".

פירש המלבי"ם בטעם הדברים, לפי ששמירת שבת בעצמה שקולה היא כנגד כל המצוות, ועל ידו הוא מקודש, כמו שנאמר (שמות לא, יג) "אך את שבתותי תשמורו כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני ה' מקדשכם".

לפי זה ביאר את הכתוב בפרשתנו "איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו", וכבר עמדו חז"ל לבאר את סמיכות העניינים הללו. ולפי האמור פירש, כי הטעם שראוי לכבד את הוריו, לפי שהם הביאו אותנו לעולם בכדי לעמוד לשרת ולהתקדש לפני מלך הכבוד. והיה מקום לטעון, שהרי נמנו וגמרו שיותר טוב לו לאדם אם לא היה נברא (מכות כג, ב), וביאר המהרש"א שהוא מפני שיש יותר איסורים ממצוות בתורה, והאדם קרוב להפסד יותר משכר, ואם כן היה מקום לסבור שאין ראוי לכבד את ההורים על זה שהביאו אותו לעולם שבו הוא קרוב להפסד. ועל זה עונה הפסוק 'ואת שבתותי תשמורו', שהרי אפילו בלא המצוות היה כדאי לו לאדם לבוא לעולם רק בשביל שמירת השבת, השקול כנגד כל התורה כולה והאדם מתקדש על ידו, ודיינו בכך להודות להם על שהביאו אותנו לעולם לשמירת השבת.

ארץ חמדה

פרשת השבת

אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: (יט, ג)

סמך שמירת שבת למורא אב, לומר אף על פי שהזרתין על מורא אב, אם יאמר לך לחלל את השבת אל תשמע לו, וכן צשאר כל המצוות. אני ה' אלהיכם - אתה ואצין חייבים צכצודי, לפיכך לא תשמע לו לצטל את דברי. (רש"י)

הקשה החיד"א (חומת אנך), הלא דעת הטור שאם האב רשע פטורים מכיבוד אב, ואם כן כשהאב אומר לחלל שבת הרי הוא רשע ובודאי שלא ישמע לו, ומה צריכים לימוד מיוחד על כך שאין לשמוע לאב שאומר לחלל שבת?

ותירץ, שצריכים את הפסוק כשהבן קיבל שבת מבעוד יום, ואביו עדיין לא קיבל שבת, והאב אומר לבן לעשות לו מלאכה, והיינו יכולים לחשוב שבוה ישמע הבן לאב, כי אין האב רשע, שהרי עדיין לא קיבל שבת. ועל זה בא הפסוק לומר, שאף באופן זה לא ישמע לאב, שהרי אצלו כבר שבת.

לפי זה ביאר הבני יששכר מה טעם השמיע הכתוב דין זה לגבי שבת, הרי דין זה הוא אף בכל המצוות, והיה מן הראוי שהתורה תשמיע דין זה אף על מצוות אחרות, ולא רק על מצוות שבת החמורה. אלא שחידוש מיוחד יש בשבת, שאף שעדיין אין זה שבת, אלא שהבן קיבל על עצמו את השבת, גם בזה לא ישמע לאב לחלל את השבת.

בני יששכר מאמרי השבתות מאמר ב' אות ה'

מעשה לשבת

השתיקה ששמרה על השבת

הנה לא עובר זמן רב מרדת החשיכה, והאשה חוזרת לתאה במחנה.

בתה הגדולה יותר ששהתה במחנה, שאלה את אמה מה פסקו לה. וזו השיבה לה ברפיון נפש, כי חרצו את דינה לשלילת מנת הלחם למשך יומיים.

מתוכן הדברים וממהירות שובה, הבינה הבת כי אמה לא השמיעה דבר לזכותה, ואף לא ניצלה את הזכות לקבל סניגור לבקש הקלת עונש, כשבקלות היתה יכולה לטעון להקלת עונשה על כך שבישול הדייסה לא היה עבורה, אלא עבור תינוקת בת שלושי! "מוטב לקבל עונש חמור, ולא להאריך את הדיון" אמרה האמא, סתמה ולא פירשה.

הבת לא יכלה להבין זאת, ושאלה את אמה, מדוע לא ניצלה את זכותה להכחיש חלק מן ההאשמות? מדוע לא טענה כי באותו יום לא חילקו אוכל ואת הדייסה בישראל בשביל ביתה הפעוטה?

האמא לא השיבה.

הבת חזרה ושאלה שוב ושוב, ואז השיבה לה אמה את הדברים הבאים:

ומדוע לא תביני? הרי לא היו שם רק שופטים, היה נאום תביעה והיה מוכן גם סניגור, וגם מזכיר היה שם שישב ורשם את הפרוטוקול, כל מילה שהייתי אומרת היתה מיד נרשמת על ידי המזכיר. ומי הוא המזכיר? יהודי! והיה זה כבר לאחר כניסת השבת! שתקתי, אמרתי לעצמי, מוטב לרעוב קצת יותר, מאשר לגרום לכך כי יהודי יכתוב ויחלל שבת!

שער הכניסה למחנה 'בלזן-ברגן'

להעניש את העבריינים שעברו על פקודותיהם, וכך גם מערכת המשפט במחנה היה מורכב מיהודים שהוטל עליהם תפקיד זה להעניש את אחיהם, כשהגרמנים היו ניצבים בצד ומשועשעים למראה עיניהם כיצד יהודי מעניש יהודי מאחיו.

בדרך כלל, היה משפט כזה מתנהל במשך זמן רב, כשהיה נערך בעסק גדול. בפני השופטים היה מופיע תובע מטעם אנשי השמירה שאף הוא היה יהודי, ולאחר מכן היו מביאים עדים, ולאחר מכן היו חוקרים את הנאשם עצמו, ואף מעמידים לה סניגור שאף הוא היה מרצה את דברו, כשלאחר מכן היתה התביעה מגישה את סיכומיה והמלצותיה לפני השופטים, והם היו חורצים את הדין.

משפטם של אשה יהודיה אומללה זו, בה עוסק סיפורנו, נקבע ליום ישישי לעת ערב, ערב שבת נחמו תש"ד.

בשבועות אלו, לפני ששים ושש שנים, בשנת תש"ד, לאחר שהונגריה נפלה כפרי בשל לפני השטן הנאצי, נשלחו ברכבות המוות הידועות לשימצה, מאות אלפי יהודי הונגריה, שמרביתם שוגרו היישר למחנות ההשמדה לשריפה הרג וחנק, ה' יקום דמום.

אך היו כאלה ששפר עליהם גורלם, והם נשלחו למחנה הריכוז ברגן-בלזן, שהיה מחנה עבודה נוח יחסית לשאר מחנות העבודה וההשמדה שפעלו בחסות הממשל הנאצי האכזרי. למחנה זה נשלחו בעלי דרכונים של מדינות שמוחוץ לארצות הכיבוש הנאציים.

באחד הימים, בשל מאורע מסויים שהתרחש במחנה, הענישו מפקדי המחנה את כל אסיריו, כשפקדו פקודה שבאותו יום לא יקבלו אוכל, כולם ללא יוצא מן הכלל. לא מבוגרים, לא נשים, לא ילדים, לא חולים. אף אחד לא יקבל דבר מאכל באותו יום.

אשה יהודיה מנשות המחנה, שעמה היתה אף בתה הפעוטה בת השלוש וחצי, לא יכלה לעמוד מנגד בכיה של בתה, הסתתרה מאחורי הצריף, הכעירה מעט אש על קש, העמידה על האש פחית כל שהיא שמצאה, ובתוכה בישראל דיסת מים בשביל בתה. דבר זה היה נגד כל חוקי המחנה, שהרי היה אסור באיסור חמור בחוקי המחנה לבשל אוכל לבד.

לדאבון לב, נתפסה האשה על ידי אנשי השמירה שבמחנה, והללו חרצו את דינה: משפט יהיה לה.

אחד מהעונשים שהקלגסים הגרמנים הטילו על היהודים, שהם העמידו מתוך היהודים עצמם, אחראים

דבריהם הם זכרונם

רבי נפתלי צבי מרופשיץ זיע"א - בעל "זרע קודש" - י"א אייר תקפ"ז

אחד מגדולי מאורי החסידות הבולטים, היה הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זצוק"ל, שהיה נודע בחכמתו הגדולה, כשרבו החוזה מלובלין אמר עליו "חכם עדיף מנביא", ובצוואתו על אף שביקש שלא יכתבו עליו תוארים, הרשה שיכתבו עליו שהוא היה "יחיד בדורו בחכמה אלוקית".

בספרו "זרע קודש" שכולו מלא דברים עמוקים ביותר, עומד רבי נפתלי צבי מרופשיץ בפרשת ויקהל על הפסוק "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון", ומקשה מדוע לא נאמר בפסוק "בששת ימים תעשה מלאכה".

בתשובתו מקדים הרב מראפשיץ על פי דברי הזוהר הקדוש, כי האור קרוי יום, והצדיקים המתקנים את מעשיהם, מכניסים את אור התורה והמצוות, כפי שנאמר "כי נר מצוה ותורה אור", ומביאים את האור לזמן, וזמן זה הוא הקרוי "יום", ולכן לעתיד לבוא כשנתקן את מעשינו בשלימות, נאמר "לילה כיום יאיר".

כעת מבאר הזרע קודש, כדי שתחול קדושת השבת על האדם, צריך הוא להכין את עצמו בששת ימי המעשה, לתקן את מעשיו בשלימות, ועל ידי כך תחול קדושת וברכת השבת על האדם. אבל אם האדם אינו מתקן את מעשיו כראוי, ושורה עליו השכחה, כיצד תחול עליו הברכה והקדושה.

זהו איפוא כוונת התורה, "ששת ימים תעשה מלאכה", שבימות החול תעשה מלאכה בעבודת ה' בשלימות, כדי שהם יוכלו להקרא "ששת ימים", ועל ידי כך "וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון".

שער ספרו 'זרע קודש'

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

בְּפָרְשָׁה שְׁלָנוּ אֲנַחְנוּ לְזֹמְדִים עַל הַמְצָוָה הַחֲשׂוּבָה שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ", שְׁעָלֶיהָ אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא שְׂזָה כָּלֵל גְּדוֹל בְּתוֹרָה.

יְדוּעַ לְכֶם הַמְעֻשָׂה עִם הַגּוֹי שְׂבָא לְשִׂמְאֵי הַזָּקֵן פְּדִי שְׂיַגִּיר אוֹתוֹ בְּתַנְאֵי שְׂיִלְמֹדוּ אֶת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה כְּשֶׁהוּא עוֹמֵד עַל הַגֵּל אַחַת, וְשִׂמְאֵי הַזָּקֵן דָּחָה אוֹתוֹ, שְׂהָרִי הַדְּבָר

לֹא יִתְכַן כָּלֵל, וְכֹּא אוֹתוֹ גּוֹי לְפָנֵי הַגֵּל הַזָּקֵן, וְאָמַר לוֹ הַגֵּל בּוֹא וְאַלְמִדְךָ "מֵאֵי דְעָלְךָ סְנֵי לְחִבְרָךָ לֹא תַעֲבִיד" - מַה שְׂשֻׁנוֹי עָלֶיךָ אֵל תַּעֲשֶׂה לְחִבְרָךָ, זֶה כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְאֵת הַשְּׂאָר לֵךְ וְתִלְמֹד.

הָאֵם חֲשַׁבְתֶּם פְּעַם, אֵיךְ קָשׁוּר מְצַנֵּת הַשַּׁבָּת - לְמִשְׁל - לְכָלֵל גְּדוֹל זֶה? אֵיךְ נִלְמַד אֶת כָּל הַמְצָוֹת מִכֶּךָ שְׂלֹא לַעֲשׂוֹת דְּבַר הַשְּׁנוֹי לְחִבְרָךָ?

הַתְּשׁוּבָה הִיא - כְּפִי שְׂמִבְאָר בְּרִשׁ"י - שְׁנֵם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא "רַעַךְ", כִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה אֶת טוֹבְתַנּוֹ, וְאֵם לְחִבְרֵינוּ לֹא נַעֲשֶׂה כָּל דְּבָר שְׂלֹא נִרְצֶה לַעֲשׂוֹת לַעֲצֻמּוֹ, וְדַאי וְדַאי שְׂלֹא נַעֲשֶׂה דְבַר לֹא טוֹב כְּלָפֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעָלֵינוּ לְהִבִּין לְבַד שֶׁהוּא רוֹצֵה שְׁנִשְׁמֹר לוֹ עַל הַשַּׁבָּת שְׂלֹא, וְלֹא נַעֲבֵר עַל דְּבָרָיו.

וְיֵשׁ שְׂמִסְבִּירִים פְּרוּשׁ אַחַר, שְׂהַקִּיּוּם שְׂל כָּל הַתּוֹרָה הוּא עַל יְדֵי שְׂפָלָם אוֹתֵבִים וּמְכַבְּדִים זֶה אֶת זֶה, כִּי אֵם לֹא כֶּךָ, וְכָל אַחַד מוֹשֵׁף לְכוּוֹן אַחַר, אֵין קִיּוּם לְכָל הַתּוֹרָה.

הָבָה נִרְבֶּה בְּאַהֲבַת הַבְּרִיּוֹת, כֶּךָ גַּם נוֹכַח לְהַגִּיעַ לְאַהֲבַת ה'! שַׁבַּת שְׁלוֹם

משל ונמשל

במסכת שבת אמרו "כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו, מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית". וכל כך למה? כי בהכרזה זו מעידים בני ישראל שהקדוש ברוך הוא ברא את העולם בששת ימי המעשה לטובת ברואיו, ובכך יש תכלית לעולם, ולולי כן אין כל תכלית לעולם, ובכך שמעידים המה כי ה' יתברך ברא את העולם לטובת ברואיו, העולם בא לתכליתו ויש הצדקה לקיומו, ולכן הם שותפים בכך.

משל למה הדבר דומה?

חכם גדול בחכמת הכימיה, העמיד מפעל גדול להמציא מינים שונים של רפואות ומאכלים טובים מאוד, וכשגמר את מלאכתו ראה שנחוץ לו איש מוכשר שישע לכל המדינות ויפרסם את סחורתיו כדי שימצאו קונים לכל המצאותיו אלו.

עמד ואמר לו לאותו איש שמצא לטוב לפניו לשווק את סחורתו: דע לך, שאני לעצמי איני צריך את כל אותם דברים מיוחדים שהנני מייצר, והמצאתי היא רק לטובת אלו שירכשו אותם, ואם לא יהיו קונים, יהיו כל טרחותי בהוצאות פעולות אלו לחנם ללא תכלית, ולכן אם תצליח למכור את הסחורה, אתן לך שותפות בכל המפעל.

הנמשל: לו לא היו שומרי שבת בעולם המכריזים על בריאת הבורא יתברך, לא היה תכלית לעולם, שכל תכלית העולם הוא לצורך ההכרה של הברואים בטובות שהקדוש ברוך הוא מייטיב עמם, ולכן השבת היא תכלית מעשי שמים וארץ.

ספר ברכה מעין שלש

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של **הילד משה יעקב בן יונה** בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל לזיכוי הרבים נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע, ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com